



מאן דבְּעֵי חַיִּים דְּלַעֲיָלָא, לְמַהוּי לִיה חוּלְקָא בְּהוּ. וּמֵאן דְּבְּעֵי יוֹמִין עֲלָאִין לְאַתְדַּבְקָא בְּהוּ וּלְרַחֲמָא לְהוּ, יְנַטֵּר פּוּמִיָּה מִפְּלָא, יְנַטֵּר פּוּמִיָּה וְלִישְׁנִיָּה, יְנַטֵּר פּוּמִיָּה מִמִּיכְלָא וּמִמְשַׁתְּיָא, דְּמִסְאָב לְנַפְשָׁא, וּמְרַחֲקָא לְבַר נֶשׁ מְאִינוּן חַיִּין וּמְאִינוּן יוֹמִין, וְיְנַטֵּר (ס"א פּוּמִיָּה וְלִישְׁנִיָּה) לִישְׁנִיָּה מִמְלִין בִּישִׁין, דְּלָא יִסְתַּאֲב בְּהוּ, וְיִתְרַחֲק מְנַיְיהוּ, וְלָא יְהָא לִיה חוּלְקָא בְּהוּ.

תָּא חֲזִי, פּוּמָא וְלִישָׁן, אַתְר (אחרא) עֲלָאָה הַכִּי אַקְרִי, וּבְגִין כְּף לָא יִפְגִּים אִינִישׁ פּוּמִיָּה וְלִישְׁנִיָּה, וְכָל שְׁכָן לְאַסְתַּאֲבָא נִפְשִׁיָּה וְגַרְמִיָּה, בְּגִין דְּאַסְתַּאֲב הוּא בְּעֲלָמָא אַחְרָא, וְהָא אוֹקִימָנָא.

זאת החֲזִיָּה אֲשֶׁר תֵּאֲכְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמָה וְגוֹ', (ויקרא יא) הָאִי קָרָא לָאוּ רִישִׁיָּה סִיפִיָּה, וְלָאוּ סִיפִיָּה רִישִׁיָּה. זאת החֲזִיָּה בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר מִכָּל הַבְּהֵמָה. אֵלָּא אֲמַר קַדְשָׁא בְּרִיןָּה הוּא, בְּכָל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל מְנַטְרִי נִפְשִׁיָּהוּ, וְגַרְמִיָּהוּ, דְּלָא לְסַאֲבָא לֹון, וְדָאִי זֵאת הַחֲזִיָּה אֲשֶׁר תֵּאֲכְלוּ, יְהוּן שְׂכִיחִין בְּקַדְוִשָׁה עֲלָאָה, לְאַתְדַּבְקָא בְּשָׂמִי, בְּבִרְרוּ דְהֵיָּא בְּהֵמָה דְּבִרְרָנָא לְכוּ לְמִיכָל, לָא תִּסְתַּאֲבוּ בְּהוּ, וְתִתְהוּוּן דְּבַקִּין בְּשָׂמִי.

זכר זְמַנָּא דְּלָאוּ אִינוּן נְטֵרִין נִפְשִׁיָּהוּ וְגַרְמִיָּהוּ מִמִּיכְלָא וּמִמְשַׁתְּיָא, יְתַדְּבַקוּן בְּאַתְר אַחְרָא מְסַאֲבָא, לְאַסְתַּאֲבָא בְּהוּ. וּבְגִין כְּף כְּתִיב, זֵאת הַחֲזִיָּה אֲשֶׁר תֵּאֲכְלוּ מִכָּל מִכָּל, מִכָּל וְדָאִי, דְּאִיהוּ רְזָא דְשָׂמָא קַדִּישָׁא, לְאַתְדַּבְקָא בִּיה. מִכָּל הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ, בְּגִין דְּהָאִי מִיכְלָא דְהָאִי בְּהֵמָה אֲשֶׁתְּכַח דְּכִיָּא, וְלָא יִסְאֲב לְכוּ, יְהָא לְכוּ חוּלְקָא בְּשָׂמִי, לְאַתְדַּבְקָא בִּיה.

תו, זאת החֲזִיָּה אֲשֶׁר תֵּאֲכְלוּ. בְּפִרְעָה כְּתִיב,

שְׁלַמְעֵלָה, שִׁיְהִיָּה לוּ חֵלֶק בְּהֵם. וּמִי שְׂרוּצָה יָמִים עֲלִיוְנִים לְהַדְּבַק בְּהֵם וְלֹאֲהֵב אוֹתָם - יִשְׁמַר פִּיּוּ מִהַכֵּל, יִשְׁמַר פִּיּוּ וּלְשׁוֹנוֹ, וְיִשְׁמַר פִּיּוּ מִמְּאָכָל וּמִשְׁתֵּה שְׁמַטְמָאִים אֶת הַנֶּפֶשׁ וּמְרַחֲקִים אֶת הָאָדָם מֵאוֹתָם חַיִּים וּמֵאוֹתָם יָמִים, וְיִשְׁמַר (פִּיּוּ וּלְשׁוֹנוֹ) לְשׁוֹנוֹ מִדְּבָרִים רָעִים שֶׁלֹּא יִטְמָא בְּהֵם, וְיִתְרַחֲק מֵהֵם, וְלֹא יְהִיָּה לוּ חֵלֶק בְּהֵם.

בֵּא רְאֵה, פֶּה וְלִשׁוֹן, כְּף נִקְרָא מְקוּם (אחרא) עֲלִיוֹן, וּמִשׁוּם כְּף לֹא יִפְגַּם אָדָם אֶת פִּיּוּ וּלְשׁוֹנוֹ, וְכָל שְׂכָן לְטִמָּא אֶת נִפְשׁוֹ וְעַצְמוֹ, מִשׁוּם שְׁנַטְמָא הוּא בְּעוֹלָם הָאֲחֵר, וְהָרִי בְּאֶרְצוֹ.

זאת החֲזִיָּה אֲשֶׁר תֵּאֲכְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמָה וְגוֹ'. הַפְּסוּק הַזֶּה אֵין רֵאשׁוּ סוּפּוֹ וְאֵין סוּפּוֹ רֵאשׁוּ. זאת החֲזִיָּה, בְּהַתְּחֵלָה, וְאַחַר כְּף מִכָּל הַבְּהֵמָה? אֵלָּא אֲמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּכָל זְמַן שִׁישְׂרָאֵל שׁוֹמְרִים עַל נִפְשָׁם וְעַתְּמָם שֶׁלֹּא לְטִמָּא אוֹתָם, וְדָאִי זֵאת הַחֲזִיָּה אֲשֶׁר תֵּאֲכְלוּ, יְהִיּוּ מְצוּיִים בְּקַדְוִשָׁה עֲלִיוְנָה, לְהַדְּבַק בְּשָׂמִי, בְּכַחֲרִיָּה שֶׁל אוֹתָהּ בְּהֵמָה שְׂבַחֲרִיתִי לָכֶם לְאָכֵל, אֵל תִּטְמָאוּ בְּהֵם, וְתִתְהוּוּ דְּבַקִּים בְּשָׂמִי.

זכר זְמַן שְׂאִינִים שׁוֹמְרִים אֶת נִפְשָׁם וְעַתְּמָם מִמְּאָכָל וּמִשְׁתֵּה, הֵם יְדַבְּקוּן בְּמְקוּם אַחַר טִמָּא לְהַטְמָא בְּהֵם. וּמִשׁוּם כְּף כְּתוּב, זֵאת הַחֲזִיָּה אֲשֶׁר תֵּאֲכְלוּ מִכָּל מִכָּל, מִכָּל וְדָאִי, שֶׁהוּא סוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ לְהַדְּבַק בוֹ. מִכָּל הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ, מִשׁוּם שֶׁהָאֲכָל שֶׁל הַבְּהֵמָה הַזֶּה נִמְצָא טְהוֹר, וְלֹא יִטְמָא אֶתְכֶם, וְיְהִיָּה לָכֶם חֵלֶק בְּשָׂמִי לְהַדְּבַק בוֹ.

ועוד, זאת החֲזִיָּה אֲשֶׁר תֵּאֲכְלוּ - בְּפִרְעָה כְּתוּב (שְׁמוֹת ז') בְּזֵאת תִּדְעוּ

(שְׁמוֹת ז') בְּזֵאת תִּדְעוּ פִּי אֲנִי יי'. הָא זֵאת לְקַבְּלוֹ, לְאַתְפָּרְעָא מִנָּה. אוּף



פי אני ה'. הרי זאת כנגדך, להפרע ממך. אף פאן זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה, הרי זאת כנגדכם להפרע מכם אם תטמאו את נפשכם. מה הטעם? פי הנפשות הן ממנה, ואם אתם תטמאו את אותה שלה, הרי זאת כנגדכם. אם לטוב - היא עומדת אליכם. ואם רע - היא עומדת אליכם.

אמר רבי אלעזר, זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה, מכל אותם האחוזים מהצד הזה, מתר לכם לאכל, וכל אותם שלא באות מצד הזה, אסור לכם לאכל. משום שיש בהמות מצד זה, ויש שבאות מצד אחר הטמא. והסימן שלהם - שכתוב כל מפרסת פרסה. ולמדנו שכלם רשומים, ואת כלם רשם הכתוב. ומשום כך, כל מי שאוכל מאותם שבאים מהצד הטמא הזה, הוא נטמא בהם, ומטמא את נפשו שבאה מצד טהור.

רבי שמעון אמר, כלל של הכל - כמו שיש עשרה כתרים של אמונה למעלה, כך יש עשרה כתרים של כשפים טמאים למטה. וכל מה שבארץ, מהם אחוזים בצד הזה, ומהם אחוזים בצד ההוא.

ואם תאמר, והעו הזה, ששורה עליה רוח טמאה? לא כך. שאם רוח טמאה שורה בה, אז אסור לנו לאכל. אלא שעוברים בתוכן ונראים כנגדן, ולא שורים לדור בהן, שכאשר הם שורים, רוח אחרת עוברת עליהן, ונפרדים מעצמן. ומשום כך נראות כנגדן ומקטרגות בתוכן, ולא שולטות בעצמן, ולכן מתר לנו לאכל אותן.

בא ראה, פיון שהן באות לשלט בהן, עוברת רוח אחת, זוקפות

הכא זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה, הא זאת לקבליכון, לאתפרעא מנייכו, אי תסאבון נפשכון. מאי טעמא. בגין דנפשתא מנה הו, ואי אתון תסאבון לההוא דילה, הא זאת לקבלייכו, אי לטב היא קיימא לגבייכו, אי לביש היא קיימא לגבייכו.

אמר רבי אלעזר, זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה, מכל אינון דאחידין מן סטר דא, שארי לכו למיכל, וכל אינון דלא אתיין (ד) מסטרא דא, אסיר לכו למיכל. בגין דאית בעירן דאתיין מסטרא דא, ואית דאתיין מסטרא אחרא מסאבא. וסימנא דלהון דכתיב, כל מפרסת פרסה. וגמרינן פלהו רשימן, וכלהו ארשים להו קרא. ובגין כך, כל מאן דאכיל מאינון דאתיין מסטרא דא מסאבא, אסתאב בהו, וסאיב לנפשיה דאתיא מסטרא דכיא.

רבי שמעון אמר כלל כלא, כמה דאית עשר כתרין דמהימנותא לעילא. כך אית עשר כתרי דחרשי מסאבי לתתא. וכל מה די בארעא, מנייהו אחידן בסטרא דא, ומנייהו אחידן בסטרא אחרא.

ואי תימא, האי עז, דשריא עליה רוח מסאבא. לאו הכי. דאי רוח מסאבא שריא ביה, אסיר לן למיכל. אלא אעברן בגווייהו, ויתחזון לקבליהון, ולא שריא לדירא בהו, דכד אינון שריין, רוח אחרא אעבר עלייהו, ופרישן מגרמייהו. ובגין כך אתחזון לקבלייהו, ומקטרגי בגווייהו, ולא שלטי בהו בגרמייהו, ועל דא שרי לן למיכל.

תא חזי, פיון דאתיין לשלטאה בהו, אעבר רוחא חדא, זקפן עיינין וחמאן רשימין דלהון, ואתפרשן מנייהו, אבל



אתחזו לקבליהון, ולא אסירי לן למיכל. בין בכעירי, בין בחיותא, בין בעופי, בין בנוני ימא, בכלהו אתחזון ימינא ושמאלא (רחמי ודינא), וכל מאן דאתי מסטרא דימינא, (מסטרא דרחמי) שארי לן למיכל. וכל אינון דאתיין מסטרא דשמאלא (מסטרא דדינא), כלהו אסיר לן למיכל. בגין דדרגא (ס"א דנרמא) דכלהו מסאבא, וכלהו מסאבין, ורוח מסאבא שריא בגווייהו, ודרי בהו. ועל דא רוחא קדישא דישראל, לא יתערב בהו, ולא יסתאב בהו, בגין דישתפחון קדישין, וישתמודעון לעילא ותתא. זכאה חולקיהון דישראל, דמלכא קדישא אתרעי בהו, ובעי לדכאה להו, ולקדשא להו על כלא, בגין דאחידן ביה.

תא חזי, כתיב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר, אי קדשא בריך הוא מתפאר בהו בישראל, הוה אתיין לאסתאבא ולא תדבקא בסטרא מסאבא. ועל דא כתיב, והתקדשתם והייתם קדושים פי קדוש אני ולא תשקצו את נפשותיכם וגו', מאן (דתיב) דאיהו בדיוקנא דמלכא, לא לבעי ליה לאפרשא מאורחוי דמלכא. ובגין כן רשום להו קדשא בריך הוא לישראל, כל אינון דאתיין מסטרא דא, וכל אינון דאתיין מסטרא אחרא. זכאה חולקיהון דישראל, דכתיב בהו, (ישעיה סא) כל רואיהם יפירום פי הם זרע ברך יי, ברך יי ממש, ברך יי בכלא.

והא חזי, כל מאן דאכיל מאינון מאכלי דאסירי, אתדבק בסטרא אחרא, וגעיל נפשיה וגרמיה, ורוח מסאב שריא עליה, ואחזי גרמיה דלית ליה חולקא באלהא עלאה, ולא אתי מסטריה, ולא אתדבק ביה. ואי יפוק

עינים ורואות את רשומיהון ונפרדים מהן, אבל נראים כנגדן, ולא אסורים לנו למאכל.

בין בבהמות, בין בחיות, בין בעופות, בין דגי הים, בכלם נראים ימין ושמאל (רחמים ודין), ואת כל מי שבא מצד הימין (מצד הרחמים) מתר לנו למאכל. וכל אותם שבאים מצד השמאל (מצד הדין), אסורים כלם לנו למאכל, משום שיהדרגה (שעצם) של כלם טמאה, וכלם טמאים, ורוח טמאה שרויה בתוכם וגרה בהם. ולכן רוח הקדושה של ישראל לא תתערב בהם ולא תטמא בהם, כדרי שימצאו קדושים ויודעו למעלה ולמטה. אשרי חלקם של ישראל, שהמלך הקדוש רוצה בהם ורוצה לטהר אותם ולקדש אותם על הכל, משום שהם אחוזים בו.

בא ראה, כתוב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר. אם הקדוש ברוך הוא מתפאר בישראל, איך באים להטמא ולהדבק בצד הטמאה? ועל זה כתוב והתקדשתם והייתם קדושים פי קדוש אני. ולא (אל) תשקצו את נפשותיכם וגו'. מי (שישב) שהוא בדמות המלך, לא צריך להפרד מדרכי המלך, משום כן רשם הקדוש ברוך הוא את ישראל כל אותם שבאים מצד זה, וכל אותם שבאים מצד אחר. אשרי חלקם של ישראל, שכתוב בהם (שם סא) כל רואיהם יפירום פי הם זרע ברך ה'. ברך ה' ממש, ברך ה' בכל.

ובא ראה, כל מי שאוכל מאותם מאכלים אסורים, נדבק בצד האחר, ומתעב נפשו ועצמו, ורוח טמאה שורה עליו, ומראה את עצמו שאין לו חלק באלוה העליון, ולא בא מהצד שלו ולא נדבק בו. ואם יצא כן מהעולם



הָזֶה, אוֹחֲזִים בּוֹ כָּל אוֹתָם הָאֲחוּזִים בְּצַד (שְׂבָא מִצַּד) הַטְּמֵאָה, וּמְטַמְּאִים אוֹתוֹ וְדָנִים אוֹתוֹ כְּאֶדָם שֶׁהוּא נִתְעַב שֶׁל רְבוּנוֹ, נִתְעַב בְּעוֹלָם הַזֶּה וְנִתְעַב בְּעוֹלָם הַבָּא.

וְעַל זֶה כְּתוּב וְנִטְמָתָם בָּם, כְּלִי א', שֶׁלֹּא נִמְצְאָת רְפוּאָה לְתוֹעֵבָתוֹ, וְלֹא יוֹצֵא מִטְּמֵאָתוֹ לְעוֹלָמִים. אוֹי לָהֶם! אוֹי לְנַפְשָׁם, שֶׁלֹּא יִדְבְּקוּ בְּצִוּוֹר הַחַיִּים לְעוֹלָמִים, שֶׁהָרִי נִטְמָאוּ! אוֹי לְעֵצָמָם! עַלֵּיהֶם כְּתוּב (ישעיה 10) כִּי תוֹלְעֵתָם לֹא תָמוּת וְגו', וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בְּשָׂר. מָה זֶה דְרָאוֹן? סְרַחוֹן. מִי גָרַם לוֹ? אוֹתוֹ הִצַּד שְׁנֵדְבֵק בּוֹ.

יִשְׂרָאֵל בָּאִים מִצַּד הַיָּמִין. אִם נִדְבְּקִים בְּצַד הַשְּׂמָאל, הָרִי פּוֹגְמִים אֶת הַצַּד הַזֶּה, וּפּוֹגְמִים אֶת עֵצָמָם, וּפּוֹגְמִים אֶת נַפְשָׁם, פּוֹגְמִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּפּוֹגְמִים בְּעוֹלָם הַבָּא. כָּל שֶׁכֵּן מִי שְׁנֵדְבֵק בְּצַד הַטְּמֵאָה, שֶׁהַכֹּל אֲחוּזוֹ זֶה בְּזֶה, וְכְתוּב (דברים יד) כִּי עִם קְדוֹשׁ אֲתָה לֵה' אֱלֹהֶיךָ וְגו'.

רַבִּי יוֹסִי פֶתַח וְאָמַר, (קהלת ו) כָּל עֵמֶל אָדָם לְפִיּהוּ וְגו'. הַסְּתַפְלְתִי בְּדַבְרֵי שְׁלֵמָה הַמְּלֵךְ, וְכֻלָּם אֲחוּזִים בְּחֻכְמָה עֲלִיוֹנָה. כָּל עֵמֶל אָדָם לְפִיּהוּ, הַפְּסוּק הַזֶּה בְּשִׁעָה שְׂדֵנִים אֶת הָאָדָם בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם כְּתוּב. כָּל אוֹתוֹ הַדִּין, וְכֹל מֶה שֶׁסּוֹבֵל בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם וְנוֹקְמִים מִמֶּנּוּ נִקְמַת הָעוֹלָם - לְפִיּהוּ, בְּשִׁבִיל פִּיּוֹ שֶׁלֹּא שָׁמַר אוֹתוֹ וְטֵמְאָה אוֹתוֹ אֶת נַפְשׁוֹ, וְלֹא נִדְבֵק לְצַד הַחַיִּים לְצַד הַיָּמִין. וְגַם הַנֶּפֶשׁ לֹא תִמְלָא, לֹא תִשְׁתַּלֵּם דִּינָה לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. דְּבַר אַחַר לֹא תִמְלָא, לֹא תִשְׁתַּלֵּם לְעֵלוֹת לְמִקוּמָה לְעוֹלָמִים, מִשּׁוּם שֶׁהָרִי הִיא נִטְמָאָה וְנִדְבֵקָה לְצַד הָאֲחֵר.

הַכִּי מֵהָאֵי עֲלָמָא, אֲחִידָן בֵּיהַ כָּל אֵינוֹן דְּאֲחִידָן בְּסִטְרָא (ס"א דִּאֲתִיין מִסִּטְרָא) דְּמִסְאָבָא, וּמִסְאָבִין לִיהַ וְדִינִין לִיהַ כְּבַר נֶשׁ דְּאִיהוּ גַעְלָא דְּמֵאֲרִיָּה, גַעְלָא בְּהָאֵי עֲלָמָא, וְגַעְלָא בְּעֲלָמָא דְּאֲתִי.

וְעַל דָּא כְּתִיב, וְנִטְמָתָם בָּם בְּלֹא א', דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח אֲסוּוֹתָא לְגַעְוִלְיָהּ, וְלֹא נִפִּיק מִמִּסְאָבוֹתֵיהַ לְעֲלָמִין. וְוִי לוֹן, וְוִי לְנַפְשֵׁיהוּ, דְּלֹא יִתְדַבְּקוֹן בְּצִוּוֹרָא דְּחַיִּי לְעֲלָמִין, דְּהָא אֲסִתְּאָבוּ. וְוִי לְגַרְמֵייהוּ, עַלֵּייהוּ כְּתִיב (ישעיה 10) כִּי תוֹלְעֵתָם לֹא תָמוּת וְגו', וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בְּשָׂר. מָהֵי דְרָאוֹן. סְרַחוֹנָא. מָהֵן גָּרִים לִיהַ, הֵהוּא סִטְרָא דְּאֲתִדְבֵק בֵּיהַ.

יִשְׂרָאֵל אֲתִיין מִסִּטְרָא דִּימִינָא, אִי אֲתִדְבֵקוֹן בְּסִטְרָא שְׂמָאלָא, הָא פְּגָמִין לְסִטְרָא דָּא, וּפְגָמִין לְגַרְמֵייהוּ, וּפְגָמִין לְנַפְשֵׁיהוּ, פְּגִימִין בְּעֲלָמָא דִּין, וּפְגִימִין בְּעֲלָמָא דְּאֲתִי. כָּל שֶׁכֵּן מָהֵן דְּאֲתִדְבֵק בְּסִטְרָא דְּמִסְאָבָא, דְּכֻלָּא אֲחִיד דָּא בְּדָא, וְכְתִיב (דברים יד) כִּי עִם קְדוֹשׁ אֲתָה לִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְגו'.

רַבִּי יוֹסִי פֶתַח וְאָמַר, (קהלת ו) כָּל עֵמֶל הָאָדָם לְפִיּהוּ וְגו'. אֲסִתְּפִלְנָא בְּמִלֵּי דְשְׁלֵמָה מְלָכָא, וְכִלְהוּ אֲחִידָן בְּחֻכְמָה עֲלָאָה. כָּל עֵמֶל הָאָדָם לְפִיּהוּ, הָאֵי קָרָא, בְּשִׁעָתָא דְּדִינִין לִיהַ (דף מ"ב ע"א) לְבַר נֶשׁ בְּהֵהוּא עֲלָמָא כְּתִיב, כָּל הֵהוּא דִינָא, וְכֹל מָהֵי דְסָבִיל בְּהֵהוּא עֲלָמָא, וְנִקְמִין מִנֵּיהַ נִקְמָתָא דְעֲלָמָא. לְפִיּהוּ: בְּגִין פִּיּוֹ, דְּלֹא נָטִיר לִיהַ, וְסָאִיב לִיהַ לְנַפְשֵׁיהַ, וְלֹא אֲתִדְבֵק בְּסִטְרָא דְּחַיִּי, בְּסִטְרָא דִּימִינָא. וְגַם הַנֶּפֶשׁ לֹא תִמְלָא, לֹא תִשְׁתַּלֵּם דִּינָהָ לְעֵלָם וְלְעֲלָמֵי עֲלָמִין. דְּבַר אַחַר לֹא תִמְלָא, לֹא תִשְׁתַּלֵּם לְסִלְקָא לְאַתְרָהָא לְעֲלָמִין, בְּגִין דְּהָא אֲסִתְּאָבַת, וְאֲתִדְבֵקַת בְּסִטְרָא אֲחֵרָא.